STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 05755

BAY DI RANDN

A. Almi

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

א· אַלמי

ביי די ראַנדן

פאַרלאַג „עכאָ“
ניו יאָרק
1923

די לידער, וואָס גייען אַריין אין דער־דאָזיקער ערשטער לידער־זאַמלונג מיינער, זיינען אַ דערוויליקער קליינער אויפקלייב פון דעם, וואָס איך האָב פאַרעפנטלאַכט אין משך פון די לעצטע פופצן־זעכצן יאָר אין פאַרשיידענע זשורנאַלן און זאַמלביכער, אין אייראָפּע און אַמעריקע

א. אַ ל מ י (א. ח. שעפּס).

בײַ די ראַנדן

איבערדרוקן אָן דעם מחבר'ס דערלויבעניש — פאַרבאָטן.

אונזער האָב און גוטס

וואָס וועט זיין מיט אונזער ביסל האָב און גוטס,
קליין ווייב מיינס?
וואָס וועט זיין מיט אונזער ביסל האָב און גוטס,
אַז מיר וועלן ביידע פּלוצים אויסגיין
אין דער גרויסער, פרעמדער, אומעטיקער שטוב?

וואו וועט מען טראָגן אונזער קליינעם, ברוינעם קופערט
מיט די ליבע בילדער פון דער קינדהייט, טאַטע־מאַמע און
חברים,
מיט די פּעקלאַך בריוו און נאָטיץ־ביכלאַך,
וואָס מיינען אַזוי פיל פאַר אונז
און גאָרנישט פאַר דער פרעמדער וועלט?

פרעמדע מענטשן וועלן קומען, שאָקלען איבער אונז די קעפּ
און אין איילעניש צום קבר פירן;
נאָר—אונזער ביסל האָב און גוטס וואו וועט מען פירן —
צעזייען עס אויף אַלע ווילדע ווינטן,
צי אפשר וואַרפן עס אין ים אַריין?

און ליגן מיר ביינאַכט זיך שלאָפן,
שרעקט מיך נישט דער פרעמדער טויט,
וואָס קוקט אויף אונז פון אַלע ווינקלען פון דער פרעמדער
שטוב —
נאָר דער געדאַנק, אַז אונזער ביסל האָב און גוטס
וועט הפקר זיין נאָך אונזער טויט.

געבענטשט זאָלן װערן

אַ ברכה אויף אַלינקע קעפּלאַך,
די גאָלדענע, שװאַרצע און פלאַקסענע קעפּלאַך
פון קלײנינקע קינדער,
װאָס פילן מיט פרײד און מיט שפּיל אָן
די הויפן, די גאַסן, די הערצער,
װאָס שפּרײטן חלומות אין ברודיקע געסלאַך
און בויען זיך שלעסער פון לויטערסטן גאָלד
און פון שוים און פילפאַרביקע גלעזלאַך
צװישן די מיסטקאַסטנס פון יעדער גרויס־שטאָט...

געבענטשט זאָלן װערן די ליאַלקעס,
די קעצלאַך, די הינטלאַך און בערן געשטאָפּטע,
די גאָלדענע שלאַנגען, די פאַרביקע שלאַנגען,
די בלעכענע מײזלאַך, פּאַפּירענע פליגן —
און טו, גאָט, אַ חסד די קלײנינקע קינדער
און שענק גענוג װינט פאַר די רויטע באַלונען,
פיאָלעטע און ראָזע און בלאָע באַלונען
און פאַר די פּאַפּירענע שיפלאַך.

אַ ברכה דער װעלט אין די קינדערשע אויגן,
װײל שײן איז די װעלט אין די קינדערשע אויגן,
אַ שפּיל איז די װעלט אין די קינדערשע אויגן;
און מיר, די דערװאַקסענע, זענען אויך קינדער,
גרויסע, צעװאַקסענע, מעכטיקע קינדער —
און אונזערע שפּילצײג: די הײזער, די גאַסן,
די מערק און די קראָמען און װאונדער־מאַשינען...

אַ ברכה אויף אַלינקע קעפּלאַך,
די גאָלדענע, שװאַרצע און פלאַקסענע קעפּלאַך
פון קלײנינקע קינדער!

א. אַלמי

פון אדם'ן...

פון אדם'ן ביז מיר איין טרויער,
פון אדם'ן ביז מיר דיזעלבע פרייד;
און איבער מיר, ווי איבער אדם'ן,
דיזעלבע דראָענדיקע הימלען —
די פינצטערניש די אייגענע פאַרשפּרייט.

און האָב איך ווערטער אַנדערע, ווי אדם,
פאַר דער, וואָס איז מיין ווייב צו זיין באַשערט?
דערנענטער איך זיך נישט אין מיינע טעג און שעה'ן
צום טויט צו אייגענעם, וואָס אדם,
און צו דערזעלבער הונגעריקער ערד?...

און קאָן איך אין מיין אומגליק מער ווי וויינען
און ברעכן אַ פאַרצווייפלטער די הענט?
און קאָן איך אין מיין פרייד זיך מער ווי פרייען,
און ווער איך דען אין שרפה פון די תאוה'ס,
די רויטע, ווי דער אור־מענטש, נישט פאַרברענט?

איך שטיי, ווי אדם, אַ פאַרלוירענער, אַ וויסטער,
צווישן אַלע וואונדער פון דער וועלט,
און וויים, ווי אדם, אויך דעם אָנהויב און דעם סוף נישט, — —
און ס'שרייט אין מיר אַ קול: ביסט אדם, אדם!
דו ביסט דער אור־מענטש, איינזאַם אויף אַ פעלד!

דו ביסט דאָ

ניט פרעגן, ניט טענה'ען,
ניט גריבלען זיך גאָר —
נאָר אָטעמען, לאַכן, זיך פרייען
און פילן דעם טוי אויף די האָר
און פילן פון ווינטן דאָס ווייען
און וויסן: דו ביסט אין דער וועלט
און שפירן: די וועלט איז אין דיר
און וויסן, אַז דיין איז די שעה —
און אַז דו ביסט דאָ,
דו ביסט דאָ.

דו ביסט דאָ, דו ביסט דאָ, דו ביסט דאָ,
אַזוי ווי דער בוים איז פאַראַן,
אַזוי ווי דער ים איז פאַראַן,
אַזוי ווי די וועלט איז פאַראַן;
און זיכער — דיין איטלעכער שפּאַן,
מעג ער פירן צום סוף פון די טעג,
צו דעם ברעג פון דעם ברעג —
דו ביסט דאָ, דו ביסט דאָ, דו ביסט דאָ
און דיינע איז איטלעכע שעה.

דו ביסט דאָ, דו ביסט דאָ, דו ביסט דאָ.
און אַלץ, וואָס איז דאָ, איז אין דיר
און דו ביסט אין אַלץ, וואָס איז דאָ —
און ווי לאַנג ס'וועט דאָ עפּעס נאָר זיין,
וועסטו זיין, וועסטו זיין,
וועסטו זיין.

און דאָס, וואָס איז איצטער נישט ד ו ,
דאָס וועט אפשר זיין אַמאָל ד ו ,
און דאָס, וואָס דו ביסט נישט אַצינד,
דאָס וועסטו אַמאָל אפשר זיין —
דו וועסט זיין, דו וועסט זיין, דו וועסט זיין,
דו ביסט דאָ, דו ביסט דאָ, דו ביסט דאָ,
און דיין איז די שעה,
אין די שעה!

ק ר ע אַ ט ו ר

איך — אַ צופאַל פון איין תאוה׳דיקער רגע,
צי אַ מ ו ז — — —
פאַראויסבאַשטימט, פאַראויסגעזען
אין ערשטן אָנהייב פון דער וועלט־באַשאַפונג ?
איך בין דאָ, מיט אַלע מיינע חושים אינם ז י י ן ,
אין דעם אייביקן, אין דעם אומענדלאַכן —
און איך באַגרייף מיין גאַנצע וויכטיקייט־אומוויכטיקייט,
אַלמאַכטיקייט־אוממאַכטיקייט.

די ים׳ען האַלטן פעסט זיך אין די ברעגן.
די ריזנבערגער שטייען אומבאַוועגלאַך.
די דעמבעס זיצן מיט די וואָרצלען פעסט אין דר׳ערד — — — —
און איך, — וואָס יעדע כוואַליע קאָן זיך מיט מיר שפּילן,
ווי מיט די ברעקלאַך שפּייז־שריים פון די שיפן,
וואָס יעדער פייער־באַרג קאָן מיך צום טויט פאַרשפּייען,
וואָס יעדער בוים קאָן ווי אַ וואָרעם מיך צעדריקן —
איך טראָג אָן אויפהער זיך אומרואיק איבער גאָר דער ערד—
די ערד וואָס טראָגט מיט מיר זיך אינם קאָסמאָס —
איך קלעטער אויף די בערג, צעגראָב זיי און באַדעק זיי
מיט אַ נעץ פון רעלסן,
שיף זיך איבער אַלע ים׳ען, פון איין עק וועלט צום צווייטן
און שפּיי אויף זייערע מעכטיק־שטורמדיקע כוואַליעס
און די שטאָלצע כוואַליעס מוזן אונטערטעניק
ס׳שפייעכץ טראָגן,

אריינגעמען עס אין זיך, ווי א חשוב'דיקן עלעמענט...
און איך האק ארוים די דעמבעס
און זיי פאלן פאר מיר, איינער נאכ'ן צווייטן,
איינער נאכן צווייטן, ווי באזיגטע לעגענדארע ריזן...

נאר — די ים'ען און די ריזנבערגער און די שטאלצע דעמבעס
און די הימלען,
וואוהין איך דרינג אריין מיט יובל און טריאומף-ליד
און אלע כחות, סטיכיעס
פון אלמאכטיקן באשאף
וואס איך האב איינגעשפאנט, צעשניטן און באליידיקט —
שרייען נאך נקמה,
נקמה אן דעם מענטש פון בלוט און פלייש,
וואס פארנעמט א שפאן אין דער אומענדלאכקייט...

די ים'ען טראגן טראציק-פריידיק מיינע פליטעס,
פליטעס פון די תבות-שיפן, ים-טיטאנען
און די טויט-פארשווענקטע גופים פון די מייניקע
פיל-טויזנטער;
די ווינטן, ווילד פון צארן, לויפן אויף דער וועלט ארום
און זוכן מענטשישע ישובים
צו צעשמעטערן.
דאס פייער לויערט אין באהעלטענישן פון דער ערד און בערג
און אין די ווענט פון מיינע הייזער — — —
און זיי ווארטן!
און זיי ווארטן!

און קומען וועט א טאג,
ווען אלע כחות, אלע עלעמענטן פון נאטור

װעלן אויפשטיין קעגן מיר,
דעם מענטש פון בלוט און פלייש —
אַלע כחות, אַלע עלעמענטן קעגן מיר
און איך, װאָס איך פאַרנעם נאָר בלויז אַ שפּאַן
אין דער אומענדלאַכקייט —
אַנטקעגן זיי!

די ים'ען װעלן אַרויס פון זייערע ברעגן,
די פייערן װעלן אַרויסזעצן פון ערד און בערג און אַלע װענט;
די בערג און דעמבעם װעלן זיך מיט אימפּעט און געברום
אַ לאָז טון און אַ שליידער טון אויף מיר
— — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — —
און װער װעט טריאומפירנדיק אַרויס אין יענעם טאָג —
איך, דער מענטש פון בלוט און פלייש,
אָדער די נאַטור?

א. אַלמי

כ׳וועל דערוואַכן...

כ׳וועל דערוואַכן אַמאָל
און דערזען,
אַז אַלץ איז אַ חלום געווען,
אַ חלום געווען,
אַ חלום, אַ חלום, אַ חלום.

אַ חלום, אַ חלום
מיין אייגן געשטאַלט
און כ׳בין גאָר אַ בוים אין אַ וואַלד,
אַן איינזאַמער
בוים אין אַ וואַלד.

און אפשר אַן אָדלער
אויף אַ פעלזן-באַרג וואו,
וואָס זוכט אין די הויכקייטן רו — — — —
אַן אָדלער, אַן אָדלער
אין הויכקייטן וואו...

און אפשר אַ כח
אַן גוף, אַן געשטאַלט,
אַ סטיכיע אַ בלינדע,
וואָס קומט און באַפאַלט —
און שלאָפט דערנאָך איין.

כ׳וועל דערוואַכן אַמאָל
און דערזען,
אַז אַלץ, וואָס געשען און געזען — — — —
איז נישטאָ, איז נישטאָ, איז נישטאָ,
איז אַ חלום געווען.

אין האַרבסט

די וואונדערלאַכסטע צייט אין יאָר — דער האַרבסט.
אַן אָנגענעמע קעלט נעמט־דורך די ביינער,
אַ גוטער, שטילער טרויער הויכט־אָן די נשמה
און גוט איז דיר אַזוי אין טרויער,
איינגעגנורעט אינעם רעגנמאַנטל,
צו גיין גאַס־איין, גאַס־אויס
מיט טריט געמאָסטענע
און טרעטן אויף די הויפנס געלע בלעטער.

אַ רעגן טריפט.
לאַנגזאַם, טראָפּנווייז, קאַפּ־קאַפּ,
צום ריטם פון די טראַכטענישן דיינע,
צו די קהלת׳דיקע טראַכטענישן דיינע —
און ס׳אַרט דיך נישט, וואָס אַלץ פאַרגייט,
פאַרבלייכט, פאַרבליט
און דער טויט, וואָס איז אומפאַרמיידלאַך, — — —
עס איז דיר גוט אַזוי אין האַרבסטיק־שטילן טרויער
און פרידן איז אין דיין נשמה.

די וואונדערלאַכסטע צייט אין יאָר — דער האַרבסט.
דיין טרויער איז דער טרויער פון די בוימער,
דער טרויער פון דער ערד און הימל
און פון די פייגל — — —
פאַר אַלעמען איין טרויער,

איין גוטער, שטילער, מילדער טרויער.
דו זעסט אים אין די אויגן פונם בעטלער,
דו הערסט אים אין דעם קול פון הענדלער
און פון די צייטונגס־ייִנגלאָך,
דו זעסט אים אין די פייערלאָך,
וואָס צינדן זיך אין אומעטיקע פענצטער.

אומעטיקע אויגן קוקן דורך די פענצטער
אין דער גאַס דער האַרבסטיקער אַריין.
אַ קרעמער פויקט זיך מיט די פינגער
אויפן שויב פון טיר זיין טרויער אוים.
דו שטעלסט זיך אָפּ און הערסט זיך צו אַ וויִיל
און שפּאַנסט דאַן ווייטער ציללאָז אין דער וועלט אַריין
און ציטערסט פון דער דינער, אַנגענעמער קעלט.

און אַז ס'איז נישט אמת

און אַז ס'איז נישט אמת,
אַט דאָס, וואָס מיר זעען און הערן,
איז וואָס?
געבענטשט זאָלן ווערן
די רייצנדע, טויזנט פילפאַרביקע ליגנס,
וואָס טרינקען דאָס אויג אָן מיט חלום, מיט רוים און געזאַנגען,
וואָס שפּרייטן אין אונז האָריזאָנטן
און גלוסטונגען — ברענענדע שלאַנגען.

און אַז מיר אַליין זענען ליגן,
מיט נערוון און אָדערן — ליגן,
איז וואָס?
אַבי אונזער אויג זעט און ס'הערט אונזער אויער
און ס'לאָקן אונז וואונדער דורך טיר און דורך טויער — — — —
און ווערן מיר שכור און מיד און געבויגן
פון וואונדער און ליגנס — פאַרמאַכט אונז די אויגן
דער טויט, דער דערלייזער, — די שכור'ע אויגן . . .

א. אַלמי

די קליינע מימי

כ׳האָב די קליינע מימי׳ן קיינמאָל נישט געקענט,
נאָר דורך די דיקע, אומעטיקע ווענט,
וואָס האָבן אָפּגעטיילט מיך פון מיין שכנ׳ס הויז,
האָב איך געהערט איר נאָמען בלויז
פון טאַטע־מאַמע און פון געסט,
וואָס האָבן זי גערופן, זיך מיט איר געשפּילט —
און די פרייד פון שכנ׳ס וואַרעם־ליבער נעסט
האָט אויך מיין צימער אָנגעפילט.

און הערן פלעג איך יעדן אינדערפרי
די קליינע מימי׳ן זינגען, פּליעסקען מיט די הענט
און איר געלעכטער, פריי פון זאָרג און מי,
האָט זיך געריסן דורך די דיקע, אומעטיקע ווענט
און אַלץ האָט מיטגעלאַכט מיר איר,
געזונגען מיט איר ליד —
די ווענט, די בילדער אויף די ווענט און מיין געמיט,
און כ׳האָב געזען די קליינע מימי׳ן דורך די ווענט...

נאָר איינמאָל, אין אַ זומערדיק פאַרנאַכט
ווען מימי האָט מיט קינדער זיך געשפּילט אין גאַס,
געטאַנצט, געזונגען און געלאַכט
צום ריטם אין אַ פּויקן פון אַ ליידיק פאַס,
האָט פּלוצים זיך דערהערט אַ ווילד געשריי,
מיט שרעק האָט זיך צעברילט אַן אויט׳מאָביל —
און מיטאַמאָל איז אַלץ געוואָרן שטיל...
די זון אין מערב האָט צעלאַכט זיך רויט
און כ׳האָב געוואוסט, אַז מימי איז שוין טויט,
די קליינע מימי — טויט.

און איצטער וויינען מיינע ווענט.

פייער

די וועלט האָט זיך אָנגעצונדן,
עס שפּאַרן פלאַמען
פון אַלע בערג און טאָלן,
פון אַלע הימלען, היילן, אָפּגרונטן
און ים׳ען.
און מיר טאַנצן אין דעם פלאַקער,
אין דער גרויסער שׂרפה.

רויטע, פלאַקערדיקע הייזער,
רויטע, פלאַקערדיקע גאַסן,
מיט פלאַקערדיקן וואַלד פון אַלע זייטן,
הויבן זיך, דערהויבן זיך אין פייער;
און די פלאַמען שפּרייטן זיך, פאַרשפּרייטן,
שלינגען און פאַרשלינגען
און די פלאַמען זינגען,
זינגען...

די קליידער זענען שוין אויף אונז פאַרברענט,
מיר זענען שוין אַליין געוואָרן שטיקער פלאַקער.
מיר שטרעקן צו די הימלען פלאַקערדיקע הענט
און מיר טאַנצן ברענענדיקע אויף דער ברענענדיקער ערד
פאַ״ן פלאַקערדיקן הימל,
פאַרן פלאַקערדיקן גאָט.

א. אַלמי

פייער, פייער, פייער —
אַלץ איז פייער!

אונזער לייב איז פייער
און די נשמה פייער
און דאָס רויטע בלוט אין אונז —
איז פליסנדיקער פלאַם;
מיר זענען שוין אַליין דער פלאַם, וואָס צינדט,
דער פייערדיקער ים, וואָס רוישט און פלייצט אַריבער זיינע ברעגן
זינגענדיק און בלינד.

און מיר זענען שוין נישט מער אויך — מיר.
מיר זענען פייערדיקער ים
און ס׳איז דער ענדלאָז־פייערדיקער ים — אַלץ־אַלץ.
ר׳איז מענטש און גאָט
און פעלד און שטאָט,
נשמה און סובסטאַנץ —
און אַלצדינג איז איין רויטער, פלאַקערדיקער טאַנץ,
איין פייערדיקער ים מיט פיל־מיליאָנען הענט,
וואָס ברענט און ווערט קיינמאָל נישט פאַרברענט.

איך בין אומעטום

איך בין אומעטום —
אין מיסטישן בענגאַל און אַבעסיניע,
איך קלעטער אויף די הימאַלאַיען
און וואַנדער דורך די צויבערהאַפטע געסלאַך
פון באַגדאַד;
איך בין אין אַמאַן־איא
און אין קאַנדאַהאַר,
אין האָנאָלולו און אין קוועטא,
אין יאָקאהאמא און קאַלקוטאַ.

איך בין אומעטום —
אויף אַלע שיפן און עראָפּלאַנען,
וואו ס׳טראָגן זיך אומרואיקע געמיטער
צו ווייטע, אומבאַקאַנטע לענדער,
צו די פּאָליוסן, אין אַרקטיק,
צו אַלע פרעמדע אינזלען,
וואו ס׳האָט נאָך נישט קיין פוס געטראָטן.

איך בין אומעטום —
איך טראָג זיך אינם אוניווערזום
צווישן זונען, מעטעאָרן און פּלאַנעטן,
אויפן מאַרס, יופּיטער און אוראַנוס
און אין די פינצטערנישן,

א. אַלמי

וואו ס׳איז גאָרנישט דאָ —
נישט זון, נישט קלאַנג, נישט לעבן.

איך בין אומעטום —
איך בוי אויס וואונדערלאַכע שטעט און דערפער
אין די זאַמד־מדברות,
איך פלאַנץ גערטנער און לאָז פליסן טייכן,
קוואַלן און זינגענדיקע פלוסן
אין זאַהאַראַ
און איך לאָז אַראָפּ זיך אויפן גרונט פון טייכן
און פון ימ׳ען.

איך בין אומעטום —
אין אַלע פאַרפומירטע, שאָטנדיקע זאַלן,
וואו ס׳אָטעמט פרייד און קיינמאָל נישט־געשטילטע ליבע,
אין אַלע הערצער און אין אַלע אויגן,
הינטער אַלע פאָרהאַנגען
און אין אַלעמענס געמיטער.

איך בין אומעטום.
אומעטום...

מיין וועלט

די וועלט איז צעפאַלן אין מיר —
ליגט זי צעשאָטן, פאַנאַנדערגעוואָרפן,
אָן סדר, אָן תכלית — כאַאָטישער אומזין,
אַ ווילדער געמיש פון יסודות און בראָכוואַרג,
פון ווילד־פריי געלאָזענע כחות,
וואָס דרייען אוןווירבלען אין מיר זיך משוגע — — — —
קוקט אַרויס אַ צעחרובטע וועלט פון די אויגן פון מיינע,
רעט אַ וויסט־איינגעפאַלענע וועלט דורך מיין מויל,
זענען די רייד מיינע ווילדער געמיש,
זענען די טואונגען מיינע — אַ קייט ווידערשפרוכן.

נאָר שיין איז מיין חרובע וועלט,
וואַנזיניק־שיין — און איך פריי זיך מיט איר!
שיין איז מיין חרובע וועלט — און איך האָב זי ליב!
איך שפיל זיך מיט איר און איך בין איר אַ גאָט,
דער גאָט פון מיין אייגענעם חורבן,
דער גאָט פון רואינען און אומזין,
דער גאָט פון דעם צער איבער חורבות,
דער גאָט פון דער פרייד איבער חורבות —
מיין וועלט, מיינע אייגענע חורבות,
מיינע אייגענע הייליקע חורבות!

א. אלמי

מיין חבר

דער טאָג טרעט־אָפּ אַהינטערן שטאָט,
די זון שטאַרבט פייערדיק און גרויס;
און אין דעם ציכטיק־ווייסן בעט
גייט מיין חבר לאַנגזאַם אויס.

דאָס זונבלוט אויף די שויבן בלייכט,
מיין חבר׳ס פנים ווערט וואַקסיק־געל;
אויפן קאָלדרע ציטערט אַ בלייכע האַנט
און דורך דער בלייכער האַנט — זיין זעל.

דער אָוונט שטייט הינטערן פענצטער שוין,
דער זייגער שלאָגט אַ לעצטע שעה;
איך זיץ אין פינצטערן צימער אַליין — —
מיין חבר איז שוין דאָ נישטאָ.

מיט אײך

.1

איך בין דאָך איטלעכער פֿון אײך,
װי איטלעכער פֿון אײך איז איך;
און אײביק־אײביק, ביזן לעצטן טויט,
װעל איך — דער אײנער — צוגעבונדן זײַן צו אײך,
װי צוגעבונדן כ׳בין צו זיך...

און װי ס׳קאָן קײנער נישט אַװעק,
אַנטרינען פֿון דעם אײגענעם געבײן —
אַזױ קאָן איך פֿון אײך און אײער זײַן,
פֿון אײך און אײער דינסטן־מינדסטן פּײַן
נישט אויסטון זיך — און זײַן אַלײן.

.2

איך האָב זיך אין דער אײנזאַמקײט פֿאַרמאַכט
און װי דערלײזט גענוירעט זיך אין זיך;
נאָר אײער האַנט האָט מיך אַהין דערגרײכט
און אויפגעװעקט דאָס פֿינצטערע געשרײ
פֿון פֿיל מיליאָנען איכן אין מײַן איך.

א קללה האָט זיך אין מיין ברוסט געקנוילט
אויף אייער האַנט, וואָס ברענגט מיר וויי און שאַנד,
וואָס ברענגט מיר אומרו אין מיין שטילער וועלט,
נאָר שעלטן האָב איך נישט די האַנט געקענט —
ווייל אייער האַנט איז מיינע אויך — מיין האַנט!

.3

איך שטאַרב מיט איטלאַכן פון אייך,
טאָג־איין, טאָג־אויס מיט איטלאַכן פון אייך — —
מיט טויטן מיט מיליאָנען איז מיין לעבן רייך
און מיט מיליאָנען לעבנס זעטיקט זיך מיין טויט.

.4

איך בין דאָך איטלאַכער פון אייך
און אַלע זענען מיר די גרויסע וועלט;
דאָס פייער און דער ים, דער מדבר און דאָס פעלד,
דער כח, וואָס באַשאַפט, דער כח, וואָס צעשטערט —
דער הימל און די ערד.

עס שטאַרבט די וועלט מיט איטלאַכן פון אונז,
טאָג־איין, טאָג־אויס מיט אונזער יעדן טויט;
און מיר — מיר שטאַרבן מיט דער גרויסער וועלט,
מיט יעדן בוים אין וואַלד, מיט יעדער זאַנג אין פעלד —
איין לעבן און איין טויט...

אין גראָז...

כ׳וועל ליגן שטיל אַזוי אין גראָז
און שווייגן
און הערן ווי עס יאָגן זיך די ווינטן
דורך די בלעטערדיקע צווייגן.
און הערן ווי עס פאַלן איבער מיר
די בליצן — —
און דער, וואָס שיצט דעם בוים צוקאָפּנס מיר,
דער זאָל מיך אויך באַשיצן.

כ׳בין הפקר, הפקר, פריי פאַר אַלע
בלינדע קרעפטן — —
און זאָלן מיך די רעגנס וואַשן
און די ביימער איבער מיר
זיך פריי באַהעפטן.
כ׳בין צוגעוואַקסן צו דער ערד.
און ווי דעם בוים וועט זי מיך אויך דערנערן —
און וואָס ס׳וועט ווערן מיטן גאַנצן וואַלד,
דאָס זאָל מיט מיר אויך ווערן.

א. אַלמי

אומגעריכט

אַלץ איז אַזוי אומגעריכט — — —
אין אומבאַקאַנטן נאַכט-פאַרהילטן וועג אַ ליכט,
אין פרעמדן מענטשן-שטראָם פון שטאָט
אַ פריינטלאַך-גריסנדיק געזיכט.
אַ שטילער, ציטערדיקער קלאַפּ אין טיר.
אַ בריוו פון איר — — —
ווי אומגעריכט, ווי אומגעריכט.

אַלץ איז אַזוי אומגעריכט — — —
ס׳קאָן יעדע רגע עפּעס ברענגען אומגעריכט —
דאָס אומגעריכטע וואָרט אויף יעדן וועג,
אין אַלע נעכט, אין אַלע טעג — — —
אַמאָל אין פורפורדיקן פריידן-רויט,
אַמאָל אין גרום פון טויט,
פון דיין באַליבטנס טויט.

אַלץ איז אַזוי אומגעריכט — — —
און אַן אומגעריכטער ביסטו פאַר דער וועלט;
גייסט פּלוצים אויף און דו פאַרגייסט, פאַרגייסט,
אַזוי ווי אויפן וועג אַ ליכט,
אַזוי ווי שדים-פייערלאַך אין פעלד — — —
און אומגעריכט גייט אויף פאַר דיר אַ נייע וועלט.

חורבן

דער חורבן וואַקסט, ווי זאַנגען אויף די פריי־באַזונטע פעלדער,
ווי די דעמבעס אין די וועלדער,
ווי די ווילד־געוויקסן אין די ווילדענישן,
ברייטער, קרעפטיקער און גרעסער ;
און נאָך נישט צייטיק איז דער חורבן
פאַרן מעסער,
וואָס וועט אים שניידן, שניידן, אונטערשניידן.

דערוויי פאַרזייען מיר נאָך חורבן
און מיר שאַפן חורבן
און אַלע שטעט און הייזער זענען חורבן
און מיר אַלע זענען חורבן.

דער חורבן בליט אין טויזנטערליי פאַרבן,
אין טויזנטערליי וואונדער.
און גאָר דאָס זונליכט און געלעכטער און געזאַנג
איז פאַרן חורבן אַ געטראַנק,
אַ וואויל־געטראַנק —
און דאָס וואונדערלאַכע אויפגיין און דאָס וואונדערלאַכע
שטאַרבן
נערט די וואָרצלען זיינע און מאַכט רויטער, רויטער, רויטער
דאָס בלוט אין זיינע אָדערן,
די אָדערן פון חורבן.

דער חורבן ציט זיך צו די הימלען העכער, העכער, העכער,
שפּאַרט אַריין זיך אין די הימלען, אין די זונען;
און טיפער, טיפער שלאָגט ער זיינע וואָרצלען אין דער ערד,
אין אונזער פליייש אַריין, אין אונזער מאַרך אַריין — — —
און ווי פון אַן ענדלאָז, ברעגלאָז, גרונטלאָז ברונען
קוואַלט פון אים מיט בלוט און ליכט,
מיט פרייד און טויט.

און אויפגיין וועט אַמאָל
דער חורבן אין זיין פולער רייפקייט,
אין זיין פולער שיינקייט.

װי איך

אָט אַזױ װי איך, אין דער שטילער שעה,
לעבן פּענצטער דאָ אין דער אָונט־שעה,
װאַרט די גאַנצע װעלט.

אָט אַזױ װי איך זיצט אַ שװאַרצער מאַן
װאו אין אַפריקע, אין זײַן פעלד־געצעלט.
און די זון פאַרגײט.

אָט אַזױ װי איך בעט אַ הינדו שטיל
אין דער אָונט־שעה, מיט אַ קראַנק געמיט
צו דער אײביקײט.

אָט אַזױ װי איך, אין דער דעמערונג,
קניט־אַנידער איצט אַן אינדיאַנער־פרױ
פאַר דער רױטער זון.

אָט אַזױ װי איך, איטלאַכער אַלײן,
אין דערװאַרטונגס־אַנגסט מיט דער גאַנצער װעלט,
און אײן גרױסער צער און אײן בענקעניש,
נעמט אונז אַלעמען אַרום.

א. אלמי

עס בעט די וועלט

עס בעט די וועלט פֿאַר אירע קינדער,
פֿאַר מענטש און בוים, פֿאַר שאָף און רינדער,
פֿאַר פֿויגל, שמעטערלינג און זאַנג,
פֿאַר לייב, פֿאַר העלפֿאַנט און פֿאַר שלאַנג.

עס בעט די וועלט פֿאַר אירע קינדער,
זי בעט אַפֿילו פֿאַרן זינדער,
און פֿאַר די פֿיש אין ים און טייך —
פֿאַר איר איז אַלץ, וואָס לעבט דאָ, גלייך.

עס בעט די וועלט פֿאַר אירע קינדער,
איר טרויער קאָן נאָר זען דער בלינדער,
איר תּפֿלה־טון הערט נאָר דער טויבער
און איר נשמה פֿילט דער גלויבער.

טשואַנג טסע זאָגט:

מיר האָט גע׳חלומ׳ט זיך —
איך בין אַ שמעטערלינג
און פלאַטער זשומענדיק אַרום
פון בלום צו בלום,
פון בלאַט צו בלאַט
און שכור זיך
מיט פאַרבן און מיט דופטן אַן.

איך האָב דערוואַכט —
אַ מענטש, פון זאָרג און צער באַשווערט,
אַ וואָרים אונטער שווערע טריט
פון אומ׳רחמנות׳דיקע פיס,
אַ ביינערדיק געפלעכט
פון אומזיכערקייטן,
פון אומרו און פון שאַנד.

און ווער קאָן זאָגן איצט —
צי כ׳בין אַ מענטש,
וואָס האָט גע׳חלומ׳ט,
אַז ער איז אַ שמעטערלינג — — —
צי כ׳בין אַ שמעטערלינג,
וואָס חלומ׳ט,
אַז ער איז אַ מענטש?

א. אלמי

וועלטן

די וועלט איז אַזוי קראַנק ווי מיר,
אַזאַ הילפלאָזע ווי מיר —
און זי ליידט מיט אונז צוזאַמען.

עס שטרעקן אירע וועלדער זיך צו גאָט
מיט געבעט און צער
און ס׳רופן צו די הימלען אירע ים׳ען.

אַלע וועלטן זענען קראַנק און הילפלאָז
ווי מיר, ווי איטלאַכער פון אונז
אין דעם אייביקן פאַרגיין און ווערן.

און ביינאַכט, ווען טיפער, שווערער
ווערט יעדנס שרעק און עלנט
יויינען, ווי די קינדער, אַלע שטערן.

דו ליגנער, דו

דו ליגנער, דו!
דערצייל אונז דיינע וואונדערלאַכע ליגנס,
די נישט־געשטויגענע און נישט־געפלויגענע
מעשיות דיינע!

פיר אָן אַפשטעל אונז
אין דיינע אויסגעטראַכטע וועלטן,
אין דיינע וואונדערלאַכע וועלטן,
וואו אַלץ איז אַנדערשטיק אַזוי,
וואו ס׳זענען נישט קיין גרענעצן פאַראַן
צווישן מעגלאַכקייט־אוממעגלאַכקייט.

לייג פאַר אונז פאַנאַנדער
דיין וואונדערלאַך פאַנטאַסטישן פאַרמעג
און לאָז אונז אַריינאָטעמען אין זיך
דעם גאָלד־שטויב פון דיין ליגנערישן רייך.

דו ליגנער, דו!
מיר וועלן גערן גלויבן דיינע אויסגעטראַכטע מעשיות.
ווי קליינע קינדער גלויבן,
גלויבן מיט די אויגן און די אויערן,
גלויבן מיט דער נאָך פאַרבליבענער,
פאַרבאָרגענער נאַאיווער קינדישקייט אין אונז.

א. אַלמי

דו ליגנער, דו!
מיר ווילן דיר נאָכגיין טריט־ביי־טריט
אין דיינע היילן און פּאַלאַצן,
שפּאַצירן גליקלאַכע מיט דיר צוזאַמען
אין דיינע אויסגעטראַכטע קיניגרייכן
און שלאָגן זיך אין די מלחמות
מיט פאַנטאַסטישע גיגאַנטן
און שיפן זיך אויף דיינע ימ'ן
צו די געהיימניספולע אינזלען...

דו ליגנער, דו!
מיר קומען מיד צו דיר פון אַלע זיבן וועגן,
מיט'ן גראָען שטויב פון אַלע אמת'ן — אַנטוישטע,
און בענטשן קומען מיר די וואונדער־שיינע ליגנס,
די פילפאַרביקע, די אייביקע,
באַגליקנדיקע און באַפרייענדיקע ליגנס.

דו ליגנער, דו!
זיי אונזער פירער דורך די גראָע טעג פון לעבן.
גיב אונז אויסגעטראַכטן הימל, אויסגעטראַכטע זונען,
אויסגעטראַכטע העלדנטאַטן
אויסגעטראַכטע שיינקייט, אייביקייט און גליק.

דו ליגנער, דו!

צו דעם קלײנעם מײדל

צו דעם קלײנעם מײדל פֿון דעם קלײנעם פּאָסט־הױז
שרײַב איך אַט די װערטער:—
װען דו האָסט פֿון מיר דעם בריװ גענומען
און אױף אים אַרױפֿגעלײגט דעם סטעמפּל
און איך, אַן אײַלנדיקער, האָב אױף שנעל
אַרױסגעמורמלט דיר: „אַ דאַנק!“ —
האָסטו זיכער נישט געװאוסט, אַז דאָס האָסטו דעם סטעמפּל
פֿון דער קלײנער סטאַנציע
אָפּגעפּרעסט אױך אױף מײַן האַרץ...

און זיכער האָסטו נישט געװאוסט,
אַז װען דײַן פֿינגער האָט מײַן האַנט באַרירט,
בעת דו האָסט פֿון מיר דעם בריװ גענומען,
איז אַלץ, װאָס איז אין יענעם בריװ געשטאַנען,
געװאָרן ליגן — ליגן,
װײַל אין יענער רגע איז דאָס גאַנצע ביטערניש,
װאָס כ'האָב אַרײַנגעאָטעמט אין די אותיות פֿון בריװ,
אַראָפּ פֿון האַרץ און זיך פֿאַרװאַנדלט
אין אַן אומגעהײער, אַנגענעם געפֿיל...

און זיכער האָסטו נישט געװאוסט,
אַז איך, װאָס כ'בין שױן, דאַכט זיך, לאַנג
באַפֿרײַט געװען פֿון ייִנגלדיקן סענטימענט,

בין אין יענער מיסטעריעזער רגע
אַ יינגל אַ פאַרליבטס געוואָרן,
וואָס חלומ'ט וואַכעדיקערהייט
פון אַ מיידלס אויגן, פינגער, האָר.

און איצטער, אַז איך בין שוין אַזוי ווייט פון דיר,
איז דער מיטלפונקט פון אונזער גאַנצער ערד, —
ניין, פון דעם גאַנצן קאָסמאָס —
מיר געוואָרן:
די קליינע סטאַנציע ערגעץ אין קאַנאַדע,
וואו עס שטייט דאָס קליינע פאָסט-הויז,
וואו עס זיצט דאָס קליינע מיידל,
וואָס נעמט צו בריוו פון איילנדיקע פאַסאַזשירן,
וואָס שטעלן אָפּ זיך מיט דער באַן אויף רגע'ס
און פאַרשווינדן באַלד אַהינטער וואָלקנס רויך...

איך ווייס נישט, אויב די ווערטער מיינע
וועלן דיך אַמאָל דערגרייכן,
נאָר טאָמער יאָ, דאַן זאָלסטו וויסן זיין, אַז איינער
פון די איילנדיקע פאַסאַזשירן,
וועמעס פנים איז דיר גלייכגילטיק געווען,
ווי פון אַנדערע פיל הונדערטער,
טראָגט אויף זיין האַרץ דעם סטעמפּל
פון דער קליינער סטאַנציע,
וואָס דו האָסט מיט דיינע פינגער אָפּגעדרוקט —
אויף אייביק, אייביק, אייביק!

קינדער

לאָמיר אויפהערן שפּילן אַ ווייל
דאָס נאַרישע שפּיל פון דערוואַקסענע לייט,
פון ערנסטע, מידע, פאַרהאַוועטע לייט.
מיר זיינען דאָך קינדער,
קינדער, קינדער,
פריילאַכע, זאָרגלאָזע,
הילפלאָזע קינדער.

לאָמיר זיך אָפּרוען, ענדלאָך, פון שפּיל,
וואָס מיר שפּילן אַ יאָר נאָך אַ יאָר.
נו, קינדער מיט שטערנס געקנייטשטע,
קינדער מיט מאַט-קאַלטע אויגן,
קינדער מיט גראָ-ווייסע האָר —
לאָמיר זיך נעמען אַזוי ביי די הענט,
אַזוי ביי די הענט!
און נאָכאַמאָל טאַנצן דעם זאָרגלאָזן טאַנץ
און נאָכאַמאָל באָרוועסע שפּרינגען אין גאַס,
נאָכאַמאָל,
נאָכאַמאָל —
קינדער!

מיר זענען דאָך קינדער אין ערנסטן שפּיל,
פאַרגעסן די קינדהייט אין ערנסטן שפּיל.

פאַרשפּילט זיך, פאַרשפּילט זיך אַזוי!
געננוג שוין! דער טאַטע איז איצטער נישטאָ.
די מאַמע נישטאָ.
ס'איז מער קיינער נישטאָ...
טוט אוים אַלע קנייטשן,
די קאַמישע בערד,
די שווער־גראָע רייד
און דעם צער, וואָס פאַרצערט,
און לאָמיר צוריק ווערן קינדער,
אויף אייביק שוין קינדער — — —
קינדער!
קינדער.

פּנים׳ער און אויגן

פּנים׳ער און אויגן לעשן זיך אין אונז,
ווי שטערן אינם אָנקום פון דעם מאָרגן —
און גראָ און ליידיק ווערט אין אונז,
וויסט, אומענדלאַך וויסט
און אויגן אַזוי פיל רייסן זיך אין לעצטער גסיסה
פון אונזער אינערלאַכער גראָער וויסטקייט
און גייען אויס.

נאָר נעמען, נעמען, נעמען בלייבן אַזוי פיל אין אונז,
אויסגעקריצט אויף דער געדעכעניש,
וואָס בלאָנזשעט ווי אַ ווינט דורך אַלטע חורבות,
אין אונזער אינערלאַכער וויסטעניש אַרום ;
און מיר זענען פול מיט נעמען,
נעמען ליבע און פאַרהאַסטע —
און יעדער נאָמען האָט זיין אייגן קלאַנג.

דערמאָנט אַ נאָמען זיך —
לייכט אַ פּנים אויף און אויגן צוויי,
אין אָנהויב טויט, נאָר ביסלאַכווייז צעשמייכלט זיך דאָס פּנים
און ס׳ברענען אויף די אויגן
אין אַזאַ וויסטער-וויסטער ווייטקייט
און ס׳רעט צו אונז דאָס פּנים, ס׳ריידן שטיל די אויגן :
„דו האָסט אונז פון דער וויסטעניש גערופן —
און מיר זענען דאָ !“

און טרויעריק ווערט אונז אזוי,
ווייל די, וואָס פעלן צווישן אונז,
זיי ליגן דאָך אין אונז פאַרשאָטן און באַגראָבן
און מיט פאַרשטיקטע קולות שרייען זיי פון אונז אַרויס;
און טיילמאָל קוקן זיי אַרויס, אָן־אויגיקע, אָן־פּנים־דיקע —
דורך אונז׳רע אויגן אין דער וועלט אַריין
און די מענטשעלאָך אין אונז׳רע אויגן גייען אין תּכריכים.

מיר לעשן זיך דאָך אויך שוין אויס אין פרעמדע אויגן.
אין טיפעניש פון די, וואָס רינגלען אונז אַרום,
איז אָנגעגרייט פאַר אונז אַ גראָע וויסטקייט,
וואו אונזער פּנים און די אויגן אונזערע
וועלן אויסגיין, אויסגיין.
נאָר די נעמען אונזערע וועלן בלאָנדזשען, וואָגלען
דורך פרעמדע וויסטענישן.

פאַרנאַכטן פון לעבן

אין די פאַרנאַכטן פון מיין לעבן,
ווען די זון־חלומות גייען אונטער
און שאָטנס לייגן זיך אויף דער נשמה —
האָב איך נאָר איין געבעט,
איין תפלה:
אַז כח זאָל איך האָבן איבערטראָגן
דעם אונטערגאַנג פון מיינע זונען
און כ'זאָל די האַנט אויף זיך אַליין נישט הייבן
זיך פון די פינצטערנישן צו דערלייזן.

איך האָב דאָך אַזוי ליב דאָס ערדיש לעבן,
איך האָב דאָך אַזוי ליב די ליבע צו דעם לעבן,
און איין מינוט פון וואונדער,
איין רגע פון אַנטציקונג,
איין וויַיל פון פאַרבן־שפּיל,
איין אויגנבליק פון שעפערישן איינפאַל
אין מיר און אויסער מיר —
איז ווערט די אַלע פּיינען
און יאָרן פינצטערנישן.

און כ'בעט מיט אמת הארציקן
און אמת־קינדישן געבעט:
אַז ס'זאָל דער שוואַרצער דראַנג אין מיר,

וואָס רייצט מיך מיט'ן שאַרף פון מעסער,
מיט דעם כוואַליעס־שוים פון טייכן,
מיט דער דערלייזונגס־דופט פון גיפטן —
פאַרטויבט, געליימט און שטיל־אַנטשוויגן ווערן — — — —
און וואַרטן זאָל איך מיט אַ גלויביקער נשמה
אויף דעם אויפגאַנג פון אַ נייעם מאָרגן.

די פינצטערניש פון אָוונט ווערט געדיכטער,
שווערער — — —
און טויזנט טויטן קוקן פון די שוואַרצע וועלדער,
רופן צו דערלעזונג.
צו דערלעזונג?
גאָט! — — גאָט אין הימל! גאָט אין מיר אַליין —
וואַך איבער מיר
און גיב מיר כח,
כח איבער זיך אַליין!

פּילגרימען

פּילגרימען!
וואוהין איר זאָלט נישט גיין —
צי גייט איר בויען נײַע לענדער און קולטורן,
צי גייט איר קושן טויטן שטיין,
אונטער וועלכן ס'רוט אַ הייליקנס געביין, —
זײַט געבענטשט!
ווײַל איז די, וואָס קענען איבערלאָזן זייערע היימען,
זייערע בית-עולם'ס און באַקאַנטע וועגן
און זיך איבער פרעמדע לענדער לאָזן,
צו אומבאַקאַנטע ברעגן —
הונגעריק און דאָרשטיק, אַלטע חורבות צו באַווײַנען,
צי בויען נײַע שטעט.

פּילגרימען! אײַער גײַסט איז ווי דער אומרו פון די ים'ען,
ווי דער מדבר-ווינט; — — —
ווײַל איז די, וואָס קענען מיד אין מדבר-זאַמד זיך לייגן
און מיט אויגן, פון די מדבר-זאַמדן בלינד,
רואיק אויסגיין, מיט אַ לויב צו גאָט.
זײַט געבענטשט!

א. אַלמי

שפּיטאָלן און תּפיסות

שפּיטאָלן און תּפיסות —
טעמפּלען פון צער און יסורים,
צו אייך פירט מיין טראָט;
וואו ס'ווערן נשמות געפּייניקט,
וואו ס'ראַנגלען זיך לעבנס,
צאַנקען, פאַרגייען —
איז גאָט,
אין דער אייביקער גאָט!

שפּיטאָלן און תּפיסות —
אויף אייער ערד וועל איך פאַלן,
פאַר אייערע שוועלן וועל איך בעטן,
צוזאַמען מיט אַלע, וואָס ווערן געפּייניקט
אין אייערע ווענט — — —
איך שטרעק אויס צו אייערע שלעסער
מיינע פאַרבראָכענע הענט.
דערהער מיך, מיין גאָט!

איך וועל פאַרבייגיין
אַלע שיינע, גלאַררייכע שולן,
קירכן, מאָשעען — — —
און וועל קומען צו אייערע מויערן,
צו אייערע גראָע, צעוויטיקטע מויערן
און ביי אייערע פענצטער טרויערן.
און גאָט, וואָס איז מיט אַלע געפאַנגענע,
קראַנקע,
וועט מיך דערזעען,
וועט מיך דערהערן.

שפּיטאָלן און תּפיסות —
מיין האַרץ דערנענטערט זיך ליכטיק צו אייך.

אין רויך

.1

קרייזלט זיך דער בלאָער, גראָער רויך,
דער גראָער, בלאָער, שלענגלדיקער רויך
פון פּאַפּיראָס — —
ווערט מיין שטוב אַ תוהו, אַ כאַאָס,
וואָס האָט נאָך נישט קיין נידער און קיין הויך,
קיין הימל און קיין אָפּגרונט און קיין קלאַנג;
און ס׳שוועבט מיין שעפערישער גייסט אין תוהו אום
און ס׳שוועבט מיין שאַפנדער געדאַנק
און האָט זיך נישט וואו אָפּצושטעלן —
פּוסט און וויסט אַרום...

און פון מיינע נאָזלעכער און מויל
שפּאַרט און שפּאַרט דער בלאָער, גראָער רויך,
וויקלט זיך אַ קרייז אין קרייז, אַ קנויל אין קנויל —
און עס פאָרמירט זיך אוים אַ נידער און אַ הויך
און אַ הימל אויך...
און וואָס עס פעלט מיר אין דער רגע איין
און וואָס נאָר איך פאַרטראַכט —
זאָג איך: עס זאָל זיין!
און ס׳ווערט פון תוהו-רויך אַרויסגעבראַכט,
זאָג איך: עס איז גוט! און דרימל איין...

.2

גראָער, בלאָער פּאַפּיראָסן־רויך,
גראָער, בלאָער שעפּערישער רויך —
אין די שלענגלאַך רויך קרייזלען זיך אַריין
מיינע טראַכטונגען די שווערע — שלאָפן איין,
ווי די קינדער שלאָפן מיינע זאָרגן איין
און צעגייען און צעגייען, ווי אַ דינער הויך
און פאַרשווינדן דורכ׳ן פענצטער אין נישט זיין,
מיטן רויך, מיט די קרייזלאַך רויך...

גראָער, בלאָער פּאַפּיראָסן־רויך —
אין דעם גראָען, בלאָען, שעפּערישן רויך
ווערט פריי און ניי און לייכט מיר דאָס געמיט;
און מיט יעדן לייכטן האַנט־באַוועג
גייט אַ שווערע זאָרג אַוועק, צערינט, פאַרפליט
און די שווערע לאַסט פון אַלע טעג
ווערט אַ קינדער־שפּיל, ווערט אַ שעפּער־שפּיל,
רויך און קינדער־שפּיל, רויך און שעפּער־שפּיל...

דאָס דאַמעלע אין טרויער

דאָס דאַמעלע אין טרויער
פלעג איך טרעפן יעדן מאָרגן אויף שפּאַציר;
צוויי טונקל גראָע אויגן
אין קליין בלאַס — קינדיש — פּנים
האָבן דורכן שוואַרצן, זיידענעם וואואל
טרויריק־שמייכלענדיק געקוקט אויף מיר.

נאָך וועמען האָט דאָס דאַמעלע געטרויערט —
נאָך פאָטער? מוטער? מאַן? געליבטן?
מיר פלעגט זיך אָפטמאָל דאַכטן,
אַז דאָס טרויערט זי אין מאָרגן
נאָך די פאַרשוואונדענע חלומות מיינע
— און אַלעמענס — פון וויסטע נעכט.

און אַז איך האָב דאָס דאַמעלע דערזען
אין לייכט פאַר איר דעם הוט געצויגן —
פלעג איך טראַכטן:
אָט אַזוי איז אויך מיין טרויער:
אַ שמייכלדיקער מיט צוויי טונקל־גראָע אויגן
און ער שפּאַצירט אין מאָרגן דורך די גאַסן.

דאָס דאַמעלע באַגעגן איך שוין לאַנג נישט.
נאָר יעדעס מאָל, אַז מיר איז טרויעריק,
צי ס'איז טרויעריק אויף דער וועלט —
דערזע איך זי, דאָס דאַמעלע אין טרויער,
און טיילמאָל טראַכט איך גאָר:
גע'חלומ'ט האָט זיך מיר דאָס דאַמעלע אין טרויער.

א. אַלמי

ווערטער

עס טרעפֿט אַמאָל, אַז אַלע ווערטער
פֿאַרלירן פּלוצים זייער אינהאַלט,
פֿאַרב און קלאַנג;
פֿרעמד, באַדייטונגסלאָז און זינלאָז
פֿאַלן ווערטער, ווערטער, ווערטער,
נישט זיי באַרואיקן, נישט זיי דערשרעקן.
ס'איז יעדעס וואָרט אַ טויטע, וועלקע זאַנג.

און דאַמאַלט ווילט זיך מיר:
ווי אַ בוים אין דר'ערד אַריינגעוואַקסן זיין
און מיינע הענט, ווי צווייגן, צו די הימלען שפּרייטן
און רוישן, רוישן, רוישן
מיט אַ שטומען, ווערטערלאָזן פּיין,
איבער אַלע קעפּ אַריבער, איבער אַלע שטעט אַריבער,
פֿון איין וואַלד צום צווייטן,
פֿון איין פֿעלד צום צווייטן.

רוישן, רוישן, רוישן — — —
און מיט אַלע ווערטערלאָזע קולות
פֿון וועלדער, ים'ען בערגער און מדבריות.
הייזער, שלעסער און רואינען
זאָל מיין רוישן אין דער אייביקייט פֿאַרבלייבן,
און אין דעם זינלאָזן געמיש פֿון שפּראַכן, ווערטער,
אין דעם גאַנג פֿון דורות
אַ תיקון זיך געפֿינען...

אויפגיין

איך וועל אויפגיין, אויפגיין
ניי און פריי און גרויס;
ניי און פריי און גרויס
פון דעם קבר׳ס שויס,
פון דעם טויט אַרויס —
פון דעם שאָטן-רייך אַרויס.

מיין געבוירן ווערן
שטעלט קיינמאָל זיך נישט אָפּ;
און מיט יעדן טאָג און יעדער שעה,
וואָס איך בין דאָ —
ווערט צייטיקער און רייפער מיין געבורט,
ווערט צייטיקער מיין זיין.

מיט יעדן טאָג און יעדעס יאָר
וואַקס איך טיפער, קרעפטיקער אַריין
אין זיין,
אין לעבנס-פרייד אַריין —
כדי נישט מער אַוועקצוגיין,
נישט מער שוין אָפּגעמעקט צו ווערן
פון דעם ווערן.

מיט יעדען טאָג און יאָר
ווערט מיין לעבן רייפער. רייפער —
פאַר׳ן טויט;
און אויפגיין וועל איך פונם טויט
ניי און פריי און גרויס.
ניי און פריי און גרויס
פון דעם קבר׳ס שויס...

א. אַלמי

עכאָס

עכאָס, עכאָס פון ווייטע שטימען,
פון ווייטע קלאַנגען און געלעכטער
רייסן זיך אַריין צו מיר אין צימער.
און ווי אַ וועכטער
פון ווייטע קלאַנגען, ווידערקלאַנגען,
פון אַ געלעכטער, וואָס איז שוין פאַרגאַנגען —
שפּאַן איך טריט ביי טריט אין צימער.

און ביינאַכט, ווען שטעט און דערפער שוויגן,
איז מיין צימער פול נאָך מיט די עכאָס,
מיט די ווידערקלאַנגען,
מיט די שאָטנקלאַנגען פון גערוישן, ווערטער
און געזאַנגען —
און ווי אַ וועכטער פון דעם רויש, וואָס איז פאַרגאַנגען.
שפּאַן איך נאָך אַרום אין צימער.

איך פאַל אַ מידער אויפן זאָפע.
און די עכאָס פלאַטערן אַרום אין צימער.
עס רעגט מיין בלוט מיט ווייטע קלאַנגען, ווידערקלאַנגען
פון רופן, רייד, גערוישן און געזאַנגען,
פון האַמער־קלעפּ, פון ווייטע שטורמס, פון רעדער־קלאַפּערייען
און כ׳קאָן זיך פון די עכאָס נישט באַפרייען — — —
און שלאָפלאָז ליג איך —

איך, דער וועכטער פון די עכאָס.

זוכער, זוכער!

נישט אין געפינען, נאָר אין זוכן, זוכן,
אין דעם אייביקן, אין אומאויפהערלאַכן,
צאַפּלט זיך די גרויסע פרייד.

זוכער, זוכער אויף די ברייטע טראַקטן,
זוכער, זוכער אויף די קרומע שטעגלאַך —
פאַרלאַנגזאַמערט די טריט!

זאָל באַשערט מיר זיין דאָס אייביק זוכן,
דאָס אייביק ציען זיך צו ווייטע, אומבאַשטימטע צילן,
די אומרו אייביקע צו וועלן דערגרייכן,
צו וועלן דערלאַנגען — — —
און אייביק זאָלן אַלע ווייטע צילן פאַרבלייבן ווייטע,
נישט דערגרייכטע,
אין דעם נעפּל פון אַ ווייטן מאָרגן,
וואָס וועט פאַר אַלע דורות זיין אַ ווייטער מאָרגן.

ווי איז די, וואָס האָבן זייער ציל דערגרייכט
און דערזען דעם הוילן גאָרנישט,
דעם נאַקעטדיקן אומזין — — —
וואָס בלייבט זיי ווייטער נאָך אין לעבן?
גאָרנישט בלייבט זיי מער אין לעבן.

אין דעם זוכן זענען אַלע פרייד ן,
אין דעם זוכן איז די וועלט־אילוזיע,
אין דעם זוכן זענען אַלע גוטסקייטן און שיינקייטן,
אין דעם זוכן זענען אַלע וועלטן,
אַלע אמת־ן
און אַלע וואונדערלאַכע ליגנס.

זוכער, זוכער אויף די ברייטע טראַקטן,
זוכער, זוכער אויף די קרומע שטעגלאַך —
וואָס מער אומוועגן און זיגזאַגן!
לאָמיר זוכנדיק דערווייטערן פון ציל זיך,
וואוהין מיר ציען...
אפשר וועלן מיר, געבענטשטע זוכער, אויסלעבן זיך
אין זוכן —
און אויסגיין אויף די וועגן
מיט דער אומגעשטילטער פרייד פון נישט דערגרייכטן ציל...

דאָס מיאוסע מיידל

די שיינע אויגן פון דעם מיאוסן מיידל
עסן־אויף מיר די נשמה,
טרינקען אוים דאָס בלוט פון מיינע פולע ליפּן
און פון מיין לייב.

די שיינע אויגן פון דעם מיאוסן מיידל
קוקן מיט אַזוי פיל הונגער אין די אויגן מיינע,
מיט אַזוי פיל הונגער
און אַזוי פיל ליבע
און אַזוי פיל ווייטיק,
אַז דאָס בלוט אין מיר ווערט בלאַס.

און ווייל איך וויים, אַז מיינע ליפּן
וועלן קיינמאָל זי נישט קושן
און מיינע פינגער וועלן קיינמאָל זיך
דורך אירע האָר נישט גליטשן —
וויינען אַלע אָדערן אין מיר פון צער.

און ווייל זי ווייסט דאָס אויך,
טרינקט זי מיט די אויגן אירע
מיינע אויגן
און די ליפּן מיינע און די בלוטן מיינע

אוּן די געזונטקייט פוּן מיין פּנים —
אוּן איך פיל, אַז מיינע בלוטן
ווערן בלאַס אוּן קיל
פוּן איר יעדן קוק.

אוּן דאָס מיאוסע מיידל
פייניקט מיך אין די חלומות אירע,
אין די קאָשמאַרן-אָרגיעס
פוּן אירע וויינענדיקע נעכט —
אָן רחמנות פייניקט מיך דאָס מיידל
אוּן עס שרייט אין מיר דער ווייטיק.

שיינע אויגן פוּן דעם מיאוסן מיידל —
אַזוי פיל ליבע אוּן אַזוי פיל הונגער
איז דאָ אין זיי — פאַר מיר.

ש פּ י ל

קינדער אין שפּיל,
גרויסע מענטשן אין שפּיל,
פעלקער און לענדער אין שפּיל.
אייביק, כסדר׳דיק שפּיל —
גרויסאַרטיק און וואונדערלאַך שפּיל !

רוימען און הימלען אין שפּיל,
צייטן און וועלטן אין שפּיל —
לעבנס און טויטן אין שפּיל —
עס שפּילט זיך די אייביקע שפּיל,
פילפאַרביק, פילקלאַנגיקע שפּיל.

אַ ציגל, אַ צווייגל, אַ ברעטל.
אַ ווערטל, אַ שטיינדל, אַ בלעטל.
געבויט און פאַרטרויט אין דער שפּיל,
צעשליידערט, געטויט אין דער שפּיל —
און ווידער און ווידער געשפּילט.

גאָט שפּילט זיך מיט אונז
און מיר שפּילן מיט גאָט —
אַ פריילאַכער, פלינקער און רולאָזער גאָט :
עס נעמט אים אַ רגע פאַרוויסטן אַ שטאָט,
אַן אויגנבליק נעמט אים צו מאַכן אונז טויט
און אַלץ, וואָס מיר האָבן אין שפּילן געבויט.

אָט נעמט ער אַ הויפן פון פעלקער אין האַנט
און מישט זיי צונויף אין אַ בלוטיג געמיש,
געשפייז פאַר די ראָבן, פאַר וועלף און פאַר פיש —
אַ פריילאַכער, פלינקער און רולאָזער גאָט,
אַ שטיפעריש־יונגער און אייביקער גאָט.

ביינאַכט פאַלן שטערן פון הימל אַראָפּ —
גאָט שליידערט אין רוימען זיין אייגענעם גאָב;
באַלד כאַפּט ער דעם ערדבאַל מיט שטיין און געביין,
צעקרישלט אין פויסט און צעלאָזט אויפן ווינט
און לאַכט אַזוי האַרציק און לאַכט אַזוי שיין,
אַזוי ווי אַ קינד...

גאָט שפילט זיך מיט אונז
און מיר שפּילן מיט גאָט —
אָט לויפן מיר ברוגז פון אים,
אָט קומען מיר ווידער צו אים
און שפילן זיך ווידער מיט אים —
עס איז אַזוי גוט דאָך די שפּיל
און שטעלן אַליין אין קאָן פון דער שפּיל
און שטאַרבן פאַרטון אין דער שפּיל...

אָן אויגן, אָן רייד...

אָן צונג און אָן ליפּן, אָן רייד
וואָלטן מיר סיי־ווי געזונגען — — —
עס וואָלט אונזער צער, אונזער פרייד
געזונגען פון אונז שטומערהייט,
פון אונזערע גופים געזונגען.

אָן אויגן אין אונזערע קעפ
וואָלטן מיר סיי־ווי געזען
די וואונדער פון זיין, פון געשען, — — —
דעם אייביקן שיינהייטס־געוועב
מיט הויט און מיט ביינער געזען...

אָן אויערן וואָלטן מיר אויך
געזאַנג פון די וועלטן געהערט.
געזאַנג פון די ים'ען און ערד, — — —
מיט הענט און מיט פּיס און מיט בלוט
וואָלטן מיר זינגען געהערט.

רו

וואָס טוט זיך אין די הערצער פון די בוימער,
צו וועלכע מיר זענען געקומען זוכן טרייסט און רו?
אפשר זענען זיי אומרואיק און פאַרצווייפלט,
ווי איך און דו?
און זייער צער, ווי אונזערער, איז טיף און שווער, —
ווי אונזערער, מיין ליבער,
און אפשר מער?

ווער ווייס, וואָס עס טראַכטן, פריינד, די וואַסערן,
וואָס טראָגן זיך פאַר אונזערע פיס פאַרביי,
אַמאָל מיט אַ נערוועזער אומרו,
אַמאָל מיט שטילער מורמלעריי?

און דער אומעטיקער, קודלוואַטער הונט,
וואָס קוקט אין וואַסער דאָ מיט טרויעריקע אויגן —
וואָס טוט זיך אין זיין האַרץ אַצונד?
פילט ער אפשר אויך דעם גרויסן טרויער
פון דער וועלט און פון אַלע וועלטן?

ווען די ים'ען און די בערגער און די וועלדער
זאָלן קענען רעדן,
ווען די באַשעפענישן אַלע זאָלן קענען אונז דערציילן,
וואָס זיי פילן און זיי טראַכטן, —
וואָלט אפשר אונזער צער פון אַלע טעג און נעכט און די
פאַרנאַכטן
אויסגעזען אונז אַזוי נישטיק, אַזוי קליין?

דער שפּרוך

ס׳וואַרט די וועלט, פון מיליאָנען נשמות באַזעלט,
ס׳וואַרט די גאַנצע נאַטור-קרעאַטור
אויפן וואונדער-באַפעל,
אויפן שפּרוך פון מיין זעל,
אויפן שפּרוך,
וואָס איך זוך
אין מיין אייגן געביין און אין הייליקן בוך.

געפין איך דעם שפּרוך,
וואָס איך זוך,
ווער איך גאָט,
אַ יונגער, אַ פריידיקער, ערדישער גאָט,
אַ פריידיקער, שאַפנד-צושטערנדער גאָט.
און מיינס איז דאָס פעלד און דער וואַלד און די שטאָט
און דער רוים און דער תהום און די וואָר און דער טרוים.

אַ פריידיקער, ערדישער גאָט.

איך שיק אין שליחות די ווינטן אַרוים,
עס איילן די בליצן פאַר מיר, צוליב מיר,
וועלט-איין און וועלט-אויס.
און ס׳רופן די טייכן און ימ׳ען מיט פרייד :
מיר זענען געגרייט
צו דעם רוף פון דיין זעל —
באַפעל !

איך וואַרט אויפן שפּרוך,
וואָס איך זוך
אין מיין אייגן געביין און אין הייליקן בוך.

א. אַלמי

איינינקער אַליין...

איינינקער אַליין,
איינינקער אַליין — — —
אַזוי טרויריק, גאָט,
אַזוי וואונדער־שיין.
לאַך איך
און איך וויין:
איינינקער אַליין,
איינינקער אַליין.

צווישן טויזנט לייט
איינינקער אַליין.
אויף דער גרויסער וועלט
איינינקער אַליין.
צווישן פיינט און פריינט
איינינקער אַליין.
צווישן גאָט און וועלט
איינינקער אַליין.

איינינקער אַליין,
איינינקער אַליין.
חזר איך פאַר זיך:
איינינקער אַליין,
איינינקער אַליין.
גאָט, ווי טרויריק ס'איז,
גאָט, ווי וואונדער־שיין — — —
איינינקער אַליין.

איך בין שטענדיק גרייט

איך בין שטענדיק גרייט,
יעדן טאָג און יעדע שעה
פֿאַרן לעצטן טאָג, פֿאַר דער לעצטער שעה.

איך בין שטענדיק גרייט.
מיט אַ גרינג געמיט
מיט אַ לויב צו גאָט—פֿאַר דער לעצטער שעה.

און איך ווייס עס וואויל,
אַז ס׳קאָן יעדע שעה
זײַן די לעצטע שעה פֿון דעם לעצטן טאָג.

און איך ווייס עס וואויל,
אַז ס׳קאָן יעדע שעה
זײַן די לעצטע שעה פֿון דער גאַנצער וועלט.

און ס׳גרייט יעדע שעה
זיך די גאַנצע וועלט
צו דער לעצטער שעה פֿון דעם לעצטן טאָג.

אפֿשר איז באַשערט,
אַז מײַן לעצטע שעה
זאָל די לעצטע שעה זײַן פֿון דער גאַנצער וועלט?

איך בין שטענדיק גרייט.

א. אַלמי

אין אַלע שטיבער

איך וואוין אין אַלע שטיבער,
פון וועלכע כ'האָב אַרויסגעקליבן זיך פון לאַנג;
אומעטום בין איך געבליבן — — —
און ס'ציטערט נאָך אויף זייערע שויבן מיין זוכנדיקער בליק
און אַמאָל דערהערן דאָרט די נייע
אַ שטיל געזאַנג, מיין שטיל געזאַנג.

און עס דערפילן דאָרט אַמאָל די נייע,
אַז ס'איז מיט זיי נאָך ווער פאַראַן — — —
און אויסער זייער אומעט, איז אַן אומעט נאָך פאַראַן
און אויסער זייער פרייד, איז נאָך אַ פרייד פאַראַן
פון אַן אומבאַקאַנטן מאַן.

אַזוי פיל שטיבער פון אַזוי פיל שטעט —
און כ'בין אין אַלע דאָ;
מיין אָטעם האָט פון זיי נישט אויסגעוועבט
און מיינע טריט און מיינע רייד
רעדן צו די פרעמדע הערצער שטילערהייט
און דער שאָטן-שיין פון מיינע בעטנדיקע הענט
וויגט זיך נאָך אויף זייערע ווענט.

און אַז איך וועל דעם לעצטן קוק טון אויף דער וועלט,
וועלן אַלע מיינע רייד,
אַלע מיינע שאָטנס,
אַלע מיינע אומעטן און מיין גאַנצע פרייד
צוריקקומען צו מיר — — —
און די באַוואוינער פון די שטיבער אַלע
וועלן מיט אַמאָל דערפילן,
אַז געשטאָרבן איז ווער צווישן זיי.

אַ טויט אויפן קיניג

„אַ טויט אויפן קיניג!"
דאָס פאָלק וויל איצט פרייהייט און ברויט!

„אַ טויט אויפן קיניג!"
און ס׳מיידל דאָס אָרימע, ביינער און הויט,
מיטן פאָן אין דער הויך — אַזוי פורפורדיק־רויט —
שרייט מיט די כחות די לעצטע:
„אַ טויט אויפן קיניג!"

„אַ טויט אויפן קיניג!" — — —
און ס׳מיידל דאָס אָרימע ציטערט פון קעלט.
זי ווייסט, אַז דער טויט פונם קיניג
ברענגט אויך טויט און פאַרוויסטונג צו איר,
אין איר שיינער, פאַנטאַסטישער וועלט.
נישט קומען צו איר וועט דער פרינץ מער אין לויטערע נעכט,
אין אירע חלומות — און קניען פאַר איר אַזוי שיין
און איר קושן די פינגער און זאָגן ווי ער האָט זי ליב,
זי נאָר אַליין...

„אַ טויט אויפן קיניג!"
עס וויל מער דאָס פאָלק נישט קיין קיניג,
דאָס פאָלק וויל זיין אייגענע גלאָריע געווינען אין שלאַכט —

און קומען צו איר, צו דעם מיידל, וועט דאַמאָלט אַ פינצטערע
נאַכט,
אַן חלום, אַן וואונדער — און ליגן אַ טויטער אויף דר'ערד
וועט דער פּרינץ, דער פון אירע חלומות,
און לעבן אים וואַלגערן וועט זיך זיין שווערד.

„אַ טויט אויפן קיניג!" —
פון טויזנטער העלזער איין מאַכטיק געשריי;
און סשרייט אויך דאָס אָרימע מיידל מיט זיי:
„אַ טויט אויפן קיניג!" — — —
אַ טויט אויף איר פּרינץ, אויף איר מיידעלשער, טרוימישער
וועלט...

אין די בערג

איך שטעל זיך אָפּ אין מיטן וועג
און הויב די אויגן אויף צום הימל —
שטום!
איך שטיי אַ שווייגנדיקער, אַן אַנטציקטער, אַ באַגליקטער
אין דער זינגענדיקער, קלינגענדיקער, ריידעוודיקער וועלט
אַרום.
און שעם זיך מיט מיין אָרים וואָרט, אין פרילינג-טאַנץ
און לויב-געזאַנג צו גאָט
פון בין און בלום, פון פויגל, ווינט און קינד
און פון דעם פרישן גראָז, וואָס רעט אַרויף צו גאָט
פון אונטער מיין פאַרשוועכנדיקן טראָט.

איך שטיי אַ שטומער, ווי די פעלזן,
וואָס הויבן זיך אַריבער אַלע העכסטע מויערן,
אַלע טעמפּלען פון די שכינות׳דיקע שטעט —
און ווערן אין דער בלאָקייט וואו פאַרלוירן —
פאַרלוירן אין דעם בלאָען רוים, ווי איך,
שטום-שווייגענדיקע, שטום-אַנטציקטע, אָן געבעט;
און שווייגענדיקע הערן זיי, ווי איך, זיך צו
צום לויב-געזאַנג פון בין און בלום, פון ווינט און קינד,
צום תמ׳עוואַטן מרוקען פון דער קו
און פריידיק-שטילן שאָרכן פון די גראָזן אונטער מיינע טריט,
וואָס ציען זיך צום הימל בלינד.

בין איך אַ פעלז —
אַ פעלז-באַרג אַ פאַרשאָלטענער פון גאָט,
אַן אָפּגעריסענער פון באָדן, פון דער געבענטשער ערד,
אַ וואַנדערנדער פעלז, וואָס וואָגלט אום פון שטאָט צו שטאָט
און קאָן אינערגעץ זיך נישט אָפּשטעלן, צוגעוואַקסן זיין
און שטרעקט אַ שטומער זיך אין בלאָען רוים אַריין
און קוקט אַריבער איבער ימ׳ען — און דעקט גאָרנישט צו,
נישט קיינעמס אומרו און נישט קיינעמס רו...

איך בין אַ פעלז-באַרג.
און מיט אַלע פעלז-בערג שטיי איך דאָ אַצינד ביים פעלד,
אַ שטומער, אַן אַנטציקטער, אַ באַגליקטער
פון גאָטס שיינער, וואונדערלאַכער וועלט,
וואָס זינגט און קוואַלט און קוועלט
מיט טויזנטערליי שטימען, מיט טויזנטערליי פאַרבן;
דער אָוונט רוקט זיך אָן, און הינטער מיר און איבער מיר
און הינטער אַלע בערג און איבער אַלע בערג
וועט די זון באַלד אונטערגיין און שטאַרבן
און מיליאָנען וועלטן און מיליאָנען נייע וואונדער
וועלן אויפגיין איבער מיר...

און שטיל, אַ שטומער אין דער רעדעוודיקער וועלט,
שווייגנדיק אַליין —
וועל איך דאָ שטיין
אין פינצטערניש, ווי אינם ליכט,
אין אויפגיין און אין אונטערגיין...

מיין ברודער — דער בוים

אויפן קבר פון מיין יונגסטן ברודער האָט אויפגעשפּראָצט
אַ בוים
אַ קליינער און אַ דינער ווי מיין ברודער,
מיט אַ גאָלדענעם קאָפּ ווי מיין ברודער
וויגט ער זיך אויף מיין ברודער'ס קבר,
פאַר'חלומ'ט, ווי אַמאָל מיין ברודער.

קום איך צוגיין צום ברודערס קבר,
שאָקלט דער יונגער בוים זיין גאָלדענעם קאָפּ,
באַגריסט מיך מיט פריידיקן בלעטער-געררויש
און איך הער ווי ער רופט מיר אַנטקעגן:
„גוטן טאָג דיר, מיין עלטערער ברודער!"

יעדע נאַכט כמעט קומט מיר צו חלום דער בוים
און מיין ברודער'ס געשטאַלט און ער רעט מיט זיין קול —
און ער פרעגט זיך אויף טאַטע-מאַמע נאָך,
אויף דער שוועסטער, וואָס האָט אַזאַ גאָלדענעם קאָפּ
ווי ער האָט, מיין יונגסטער ברודער.

און עס ציט מיך צום בוים אויפן קבר
און עס איז אַזוי שווער מיר דאָס האַרץ,
וואָס מיין ברודער — דער בוים — וואַקסט אַליין,
אַזוי עלנט אין מיטן בית-עולם,
מיין ברודער — דער בוים — צווישן קברים.

א. אַלמי

כ׳בין קיין שטילער נישט...

כ׳בין קיין שטילער נישט און נישט קיין גוטער,
מיינע ווערטער זענען ווילד און רוי.
נאָר צו גוטסקייט און צו שטילקייט
ציט עס מיך אַזוי — — —
און שטילע, גוטע, צאַרטע ווערטער
פאַלן אויף מיין רויען צאָרן
ווי טראָפּנס טוי.

פון די בלינדע ליידנשאַפטן מיינע,
וואָס פאַרצערן און פאַר׳סמ׳ען
מיר דאָס בלוט —
וויינט אַרויס אַ שטים און בעט זיך הילפלאָז:
כ׳וויל זיין שטיל און גוט!
כ׳וויל זיין שטיל און גוט!

און איך שפּרייט אָפּט אויס די הענט צום הימל
און איך בעט זיך ווי אַ קינד:
לאָז מיך נישט פון כעס און ליידנשאַפט
צעבראָכן ווערן
ווי אַ יונגע צווייג אין ווינט.
מאַך מילד און ווייך, גאָט,
אַלע מיינע רייד,
און זאָל פון מיינע אויגן
און פון מיינע ווערטער
שטענדיק אַרויסלייכטן
דיין גרויסע ליבע
און דיין גרויסע פרייד!

די טריט איבער מיר...

די טריט איבער מיר ביזקל שפּעט אין דער נאַכט
פון איינעם, וואָס כ'האָב נאָך נישט קיינמאָל געזען,
פון איינעם, וואָס כ'וועל אפשר קיינמאָל נישט זען.

טריט — — —
אַמאָל לאַנגזאַמע, ווייכע, אַזוי ווי געציילטע.
און כ'זע אים דעם נאָך נישט געזעענעם איינעם,
אין טרויער די הענט נאָכגעלאָזן, ווי וועסלעס אין רואיקן וואַסער,
אַ שטילער, פאַרטיפטער אין זיך —
שפּאַנט הין און צוריק.

אַמאָל זענען די טריט אַזוי שנעל, אַזוי שווער,
הין-צוריק,
הין-צוריק.
און ס'ציטערט די הענג-לאָמפּ ביי מיר אויפ'ן סטעליע
און ס'שפּרינגט אום דער פלאַם אין משוגענעם טאַנץ מיט די שאָטנס — — —
דער נאָך נישט געזעענער איינער לויפט איצט אום מסתמא
מיט ווילדע צעשויבערטע האָר און די נעגל פון ביינִיקע פינגער אין פּנים
און וואַנזין-שרעק שפּריצט אים אַרויס
פון די ברייטע צעעפנטע אויגן.

אָט האָבן די טריט פון דעם נאָך-נישט-געזעענעם איינעם זיך אָפּגעשטעלט. שטיל.
צי שטייט ער אַצונדער ביים אָפענעם פענצטער
און קוקט מיט וואַנזיניקע בליקן אַרונטער
צום רוישיקן מענטשן-געמיש אויפן גאַס —
און טראַכט פון אַ בלוטיק-צעפּיצלטן גוף אויפן ברוק?

הערט עמיצער אויך מיינע טריט ביזקל שפּעט אין דער נאַכט?

א. אַלמי

די שיפֿן, וואָס וועלן קיינמאָל נישט קומען

אין וואָדעוויל-הויז האָט אַ מיידל געזונגען:
„איך וואַרט אויף די שיפֿן, וואָס וועלן נישט, קיינמאָל נישט קומען“
און ס׳האָבן די פּשוטע ווערטער צעהויכט אַזאַ׳ן אומעט
אויף מיר — און אויף אַלע —
און אויפגערירט האָט זיך אַ בענקשאַפֿט
אין אַלעמענס אויגן
און יעדער האָט עפּעס געטראַכט וועגן ים׳ען
און ווייט-ווייטע אינזלען און שיפֿן —
וואָס וועלן דאָ קיינמאָל נישט קומען.

מיר האָבן דערפֿילט מיטאַמאָל — אינם וואָדעוויל-הויז —
וואָס מיר וואַרטן דורך טעג און דורך נעכט און דורך יאָרן,
וואָר מיר וואַרטן-דערוואַרטן אין אייביקן אומרו:
אויף שיפֿן, וואָס וועלן דאָ קיינמאָל נישט קומען,
וואָס וועלן נישט קיינמאָל דערגרייכן צו אונזערע ברעגן.

מיר וואַרטן דאָך אַלע אויף שיפֿן,
וואָס וועלן דאָ קיינמאָל נישט קומען.
צי וועלן זיי ברענגען אונז פֿרייד אָדער אומגליק,
די שיפֿן? —
מיר וואַרטן אויף שיפֿן פֿון ווייטן, פֿון פֿרעמד, פֿון טומאַנען.
און ס׳וועלן די שיפֿן נישט, קיינמאָל נישט קומען.
קיינמאָל נישט?
קיינמאָל וועלן די שיפֿן נישט קומען.

צו וועמען?

צו וועמען בעטן?
גייט גאָט דען אָן מיין גורל אויף דער ערד?
און בעטן ווילט זיך דאָך אַמאָל אַזוי,
אויסרעדן זיך דאָס האַרץ פאַר וועמען
אַ נאָענטן, וואָס זאָל דערהערן
און פאַרנעמען.

צו וועמען בעטן?
אפשר צו דער אייגענער נשמה,
צום ווילן צום אייגענעם, וואָס דרימלט אין געביין,
צום כח דעם באַהאַלטענעם אין מיר —
אין שעה'ן, ווען די לעצטע זיכערקייטן
הייבן אָן פאַרגיין?

אפשר בעטן
אין דער וועלט אַריין, אין רוים אַריין
אין ווייטן, פינצטערן און לעערן —
ווער ווייס, אַ באַרג, אַ דאָרף, אַ שטאָט,
צי אפשר גאָר אַ מענטשלאַך האַרץ אַ גרוים
דערהערן?

בעטן, בעטן.
אַזוי הילפלאָז און אוממאַכטיק און פאַרלוירן
שטיי איך אין דער וועלט פון חכמה און נצחון,

און בין מקנא יעדן געצנדינער,
וואָס וויינט זיך אויס פּאָר געץ פון האָלץ, פון שטיינער,
גלויביק, מיט בטחון...

בעטן, בעטן.
איך זינג מיט אַלעמען דאָס יובל און טריאומף־ליד,
גלאָריע, גלאָריע, הללויה, מענטש, מיין ברודער!
נאָר אין די ווייטיקדיקע שעה׳ען און אין די נעכט
פון טרויער, צווייפל, אונטערגאַנג און פּיין
וויגט מיך נישט איין
דער הימן פון שטאָל און אייזן פון גיגאַנטן־שטעט,
דער עראָפּלאַן, וואָס שניידט אין בלאָען הויך זיין וועג,
דער פונקן־טעלעגראַף, די וואונדערלאַכע סובמאַרין,
עלעקטריציטעט.

בעטן. בעטן.
צו וועמען בעטן? ווער וועט מיך דערהערן
אין געבראַזג פון פייער־רעדער, שווינדלדיקע באַנען,
אין דעם טריאומף־געשריי פון חכמה און פון גלאָריע,
אין פליגל־רויש פון עראָפּלאַנען? — — —
גלאָריע, גלאָריע, הללויה מענטש, מיין ברודער!
אין בלענד־שיין פון מיליאַנען עלעקטרישע ליכט
נעמט אַ גרויסע פינצטערניש אַרום מיין גייסט
און כ׳נהרע זיך אין גרויסן, שווערן חושך
מיט אַ בלינד געזיכט.

אומזיכטבאַרע פריינט

אומזיכטבאַרע פריינט, מיינע!
איך פיל אייך שטענדיק אַרום מיר,
אין די שעה'ען פון פאַרלוירנקייט און טרויער.
אָן ווערטער ברענגט איר מיר צוטראָגן
טרייסט און רו —
טרייסט און רו פאַר מיין געמיט,
פאַר דער צעפייניקטער נשמה.

איך ווייס נישט ווער איר זענט,
פון וואַנען איר קומט אָן —
אָבער כ'ווייס, אַז איר זענט דאָ,
דאָס הארץ מיינס פלאַטערט אויף פון אייער יעדן ריר
און אָפטמאָל דאַכט מיר, אַז אַ גאָט-געבענטשטע,
איידל-צאַרטע האַנט
רוט מיר אויפ'ן קאָפּ
און ציילט די איינצל-גראָע האָר...

אומזיכטבאַרע פריינט מיינע!
איר ווייסט, וואָס ווייניק ווייסן —
אַז ס'לעבט אין מיר אַ גרויסע ליבע
און אַ ים פון גוטסקייט און פון פרייד,

אַז אַנדערש בין איך, אַנדערש, אַנדערש
ווי איך דערשיין טאָג־איין, טאָג־אויס
אין רווישנדיקן, טווישנדיקן לעבן,
אין גאַס און אין קאַפּיי.

אומזיכטבאַרע פריינט מיינע!
וואָס וואָלט געווען פון מיר — אָן אייך,
אָן אייער פליגל־פּלאַטער אויף מיין האַרץ?
כ׳וועל זיין אַמאָל ווי איר, אַן אומזיכטבאַרער
און וועל מיט אייך צוזאַמען
ברענגען טרייסט און בענטשונג
גליקזעליקייט און רו
צו אַזעלכע ווי איך.

מ י ט נ אַ כ ט

אָפּגעטון, ווי דורך אַ כּשוף, האָבן זיך פון מיר
אַצונד, אין דער מיטנאַכטיק-ריינער שעה,
אַלע רייד פון אַלע קלוגע ביכער,
אַלע רייד פון אַלע קלוגע מענטשן,
אַלע זיכערקייטן, — און גאָרנישט ווייס איך מער,
וואָס ס׳איז געווען, וואָס ס׳דאַרף צו זיי און וואָס ס׳איז דאָ —
אַצונד, אין דער מיטנאַכטיק-ריינער שעה.

דיזעלבע שטערן לייכטן היינט, וואָס אַלע נעכט פון לעבן
מיינעם
און אונטער מיינע פיס איז אויך דיזעלבע ערד;
נאָר מיטאַמאָל האָב איך דערפילט איצט, אַז נישט זיכער איז
דער הימל
און נישט זיכער אין דער באָדן,
אויף וועלכן איך און דורות פריער האָבן שטאָלץ געטראָטן
און הילפלאָז און אומזיכער בין איך — און אַלע, אַלע —
צווישן די מיליאָנען וועלטן אינם אוניווערזום,
הילפלאָז און אומזיכער ווי די ערד,
אויף וועלכער ס׳איז צו לעבן און צו שטאַרבן
אונדז באַשערט.

שטיי איך אַן אַנטבלויזטער איצט פון אַלע קלוגע רייד,
פון אַלע זיכערקייטן, אין דער מיטנאַכטיק ריינער שעה,
און פאַלן ווילט זיך אויפן פנים, ווי אַן אַלטער געצנדינער
פאַר די אומזיכטבאַרע, בלינדע כחות,
וואָס זענען אייביק און אומענדלאַך — — —
און זאָגן דורות־אַלטע תפלות, רעדן דורות־אַלטע רייד,
וואָס זענען אויף די אַלטע פאַרמעטן און העראָגליפן דאָ, — —
אַצונד, אין דער מיטנאַכטיק ריינער שעה.

איבער מיר — די וועלטן די מיליאָנען ציטערן
אין דער מיטנאַכטיק ריינער שעה;
אַזוי־אָ, ציטערט אונזער וועלט אויך אין דעם חלל,
אַ פינטל אין דער פינצטערניש, פון פינצטערניש
אַרומגערינגלט;
און גאָרנישט איז דאָ פעסט און זיכער
און אין גאָרנישט קענסטו זיך אָנהאַלטן, אַריינגראָבן.
וואָס וואַרט דאָרט, אין דער גרויסער פינצטערניש?
ווער ווייס? און גאָרנישט זיכער איז, וואָס ס'איז געווען,
וואָס ס'דאַרף צו זיין און וואָס ס'איז דאָ —
אַצונד, אין דער מיטנאַכטיק ריינער שעה.

שלאָף

הייליקע בענטשט מיך מיט שלאָף,
מיט דעם פעסטן און זיכערן שלאָף פון די בערג,
מיט דעם אייביקן שלאָף פון דער ערד.

גאָרנישט קאָן אויסלייזן מיך
פון דעם אומגליק און לאַנגוויל, וואָס איז מיר באַשערט.
נישט די פרייד, נישט די טרייסט, נישט דער ווייַן.

און אויך נישט דער טויט, וועלכער פירט אונז אַריין
אין אַן אַנדערן זייַן.

נאָר דער שלאָף, נאָר דער שלאָף!
אָ, הייליקע בענטשט מיך מיט שלאָף,
מיט דעם טרוימלאָזן שלאָף פון די בערג,
מיט דעם אייביקן שלאָף פון די צייטן.

הייליקע, בענטשט מיך מיט שלאָף,
מיט דעם שלאָף, וואָס איז מער ווי דער טויט.
מיט דעם שלאָף פון די הויכן, די טיפן, די ווייטן.

הייליקע! בענטשט מיך מיט שלאָף.

אַדעלא

(ווין — 1909)

א. אַלמי

1

ווייכער, שטילער און פאַרקלערטער
זענען מיינע רייד אַצינדער;
ווייכער, שטילער און פאַרקלערטער,
ווייל פון אַלע מיינע ווערטער
הויכט אַרויס דיין אָטעם,
אָטעמט דיין פאַרלאַנג, אַ בלינדער,
זיכנדיק אַ שיין, וואָס איז נאָך נישט פאַראַנען,
וואָס הייבט ערשט אָן געבוירן ווערן אין טומאַנען.

עס שמעקט דיין לייב אַרויס פון מיינע ווערטער,
עס טוקט זיך מילד דיין בליק אין אַלע מיינע רייד,
און ס'שאָרכן פריידיק, פריידיק, פריידיק
אין זיי די פאַלדן פון דיין זיידן קלייד.

קומען מענטשן אָן און הערן מיך פאַרוואונדערט
און שמעקן מיינע רייד און כאַפּן-אויף די ווערטער
און טראָגן און צעטראָגן זיי אין אַלע ערטער,
וואו ס'ציען זיך נשמות צו אַ ווייטער פרייד.

איך וועל פאַרשפּרייטן דיך אויף אַלע וועגן,
איך וועל פאַרשפּרייטן דיך אויף אַלע טעג;
און אומעטום, וואו איך וועל גיין,
וועסטו אַנקומען מיר אַנטקעגן —
אין יעדן טאָג, אין יעדער שעה, אויף יעדן וועג.

2.

איך וואַרט אויף דיר, אַדעלאַ מיינע.
און ס'וואַרט מיט מיר דער יונגער מאָרגן,
און ס'וואַרטן אַלע שלאָפנדיקע גאַסן
אויף דיינע לייכט־באַלעבנדיקע טריט.

די לעצטע נאַכט־לאַמטערנעס האָבן זיך פאַרלאָשן.
באַלד וועט זיך אויפכאַפּן דאָס שטאָט־געפּילדער פונם שלאָף,
און דורכן שוואַרצן רויך פון אַלע קוימענס
און דעם געשריי פון אַלע גאַסן
וועט ווייען — אַ פילפאַרביקע —
אונזער גרויסע פרייד.

אין ס'וועט געשען, אַז ס'וועט דער שמידער
מיט'ן האַמער אויפגעהויבן בלייבן שטיין
און דער אַנגעבויגענער וועט אָפּשטעלן די מאַשין
און דער גאַסנהענדלער וועט אין מיטן זיין געשריי
ווערן שטיל, אומרואיק שטיל, —
און האָרכן, מיט די הערצער האָרכן, האָרכן
צו דער גרויסער פרייד, וואָס טראָגט זיך אין דער לופט,
צו אונזער גרויסער פרייד.

איך און דער יונגער מאָרגן
וואַרטן ביי דיין טיר.

3.

פול איז די וועלט מיט דיין נאָמען, אַדעלאַ.
איך הער אים אין דעם גאַס-געררויש
און אין די שמועסן פון די זאַנגען,
ווען איך שפּאַציר פאַרטראַכטערהייט אַרוים אין פעלד.
דיין נאָמען קלינגט צו מיר פון אונטער פור און טראַמוויי-
רעדער,
און פונם שמיד'ס צעגליטן האַמער
טראָגט ער זיך גלייך צו מיר אין האַרץ אַריין מיט רויטע
פונקען.

די קליינע קינדער אין די ווייסע, ציכטיקע קאָסטיומען,
וואָס שפּילן זיך אין רינגל-ראָד אין גאַס,
טאַנצן צו דעם ריטם פון דיין נאָמען,
אַזוי גרינג, אַזוי ווינטיק, אַזוי פריי.

און דיין נאָמען, אַ דורכזיכטיקער, אַ זינגנדיקער,
פלאַטערט אין דער בלאָער לופט פון אַלע אָוונטן
און אין דעם זונגאָלד פון אַלע שיינע טעג.

און אַז די וועלט קומט צו מיין פענצטער אין פינצטערע נעכט
און קלאָגט-אויס איר צער דורך אירע וויינענדיקע ווינטן,
הער איך אין די ווינטן דעם נאָמען דיין, אַדעלאַ.
אַדעלאַ!
אַדעלאַ!
קלאָגן אַלע ווינטן.
דאָס רופן זיי צו דיר,
דאָס וויינען זיי צו דיר,
דאָס בעטן זיי צו דיר מיט מיין בענקענדיקן טרויער,
וואָס איך האָב אויף דער וועלט צעשפּרייט,
אַדעלאַ.

.4

זיי פֿאַר מיר אַ ווייטע און אַ פֿרעמדע,
זיי פֿאַר מיר די נישט-אַנטפּלעקטע פֿרייד;
זיי פֿאַר מיר דאָס נישט-דערגרייכטע גליק,
פֿאַר וועלכן ס׳זענען נישט פֿאַראַן קיין פֿאַרבן און קיין רייד.
זיי פֿאַר מיר אַ חלום.

פֿאַרמייד דעם שטורעם פֿון די לײַדנשאַפֿטן מײַנע
מיט אַ שטרענגן בליק
און מיט אַ דראָענדיקן פֿינגער:
„פֿאַרגעסט זיך נישט, מײַן הער!"
און איך וועל אַ פֿאַרזינדיקטער דעם קאָפּ אַראָפּגעלאָזן שווער,
אַ שטילער, אַ פֿאַרבענקטער נאָך די גלידער דײַנע,
דיר ווינטשן אַ „גוט-נאַכט".

ס׳איז גוט אַזוי מיט דיר צו גיין שפּאַצירן
דורך די שטילע גאַסן, אין דער שטילער נאַכט
און הערן דײַנע רייד און זיך אין זיי פֿאַרלירן
און קושן דיר ביים טויער העפֿלאַך, עלעגאַנט
דײַן קליינע, ווייסע האַנט
און דערנאָך אַוועק אַליין, פֿאַרטראַכט.

ווער נישט נאָנ׳ט צו מיר, — פֿאַרבלײַב פֿאַר מיר אַ ווייטע,
אַ נישט-דערגרייכטע ביז׳ן סוף פֿון מײַנע טעג.
עס איז מיר אַזוי גוט פֿון דיר צו טראַכטן,
אַז דו ביסט אַנדערש, אַנדערש, אַנדערש
און אַז דו האָסט אַזעלכע שיינקייטן און פֿריידן,
וועלכע ס׳האָט נישט קיין שום אַנדער פֿרוי.

זיי פֿאַר מיר אַ פֿרעמדע.

.5

אַלע שיפן, וואָס פאַרלאָזן אונזער האַפן,
נעמען־מיט מיט זיך מיין גרויסע בענקשאַפט
און מיין גרויסע ליבע;
איבער אַלע ים׳ען שפּרייט זיך אויס מיין ליבע
ווי אַ דינער, בלאָער נעפּל.

פון אַלע ווייטע האַפנס לאָזען זיך מאַטראָזן
אין די פרעמדע שטעט אַריין, פאַרבענקטע — — —
פאַרבענקטע מיט מיין בענקשאַפט,
פאַרליבטע מיט מיין ליבע.
און אין רוישנדיקע גאַסן זוכן זיי די ליבע
און זיי ווייסן נישט, אַז דו, אַדעלאַ,
ביסט מיט מיר.

אין אַלע ווייטע אומבאַקאַנטע לענדער
שטייט אונזער איינזאַם שטיבל
און קיינער קאָן עס נישט דערגרייכן
און קיינער קאָן אונז נישט געפינען . . .

נישט איינמאָל וועלן זיך אומקערן די מאַטראָזן
פון די ווייטע רייזן, פון די פרעמדע אינזלען
און זיי וועלן אין די גאַסן
אונז פאַרבייגיין, שטיל־פאַרבענקטע,
און נישט ווייסן, אַז דאָס בענקן זיי נאָך דיר,
אַז דאָס האָבן זיי געזוכט דיך
אין די ווייטע, פרעמדע שטעט.

און דו וועסט זיין מיט מיר.

6.

אין די גראָע אַלטעגלאַכע רייד,
אין דעם ציניש־ן קאַלט־קלוגן שפּאָט —
אַ פּלוצלינגע כוואַליע פֿון פֿרייד — — — —
און איך וואונדער זיך טיילמאָל אַליין
און שטיי פֿאַר אַ סוד:
וואָס איז מיט מיר פּלוצים געשען?

נאָר דאַרף דען דער סוד אַ באַשייד?
אַ גליקלאַכער בענטש איך דעם סוד — — — —
אַבי עס איז שמייכל און פֿרייד,
אַבי עס שלאָגט שטאַרקער דאָס האַרץ — — — —
און קומט נישט די פֿרייד מיר פֿון גאָט,
געהייליקט זאָל ווערן די ערד!

.7

דער טיש איז נישט מיט ווייס פאַרשפּרייט,
עס ברענען נישט קיין העלע ליכט —
דאָך פיל איך יום־טוב׳דיק אַרום,
אַ גרויסע יום־טובדיקע פרייד
קלינגט טאָג נאָך טאָג אין אַלע רייד
און שטראַלט אויף איטלאַכנס געזיכט.

דאָס לעבן רוישט ווי אַלע טעג —
נאָר יום־טוב׳דיק זעט אַלץ מיר אויס:
ס׳איז יום־טוב׳דיק מיין אַרבעטס־מי,
ס׳איז יום־טוב׳דיק דער שטויב אין וועג,
ס׳איז יום־טוב׳דיק דער שיפער לעבן ברעג,
וואָס פירט פאַרנאַכט אונז אויפן טייך אַרויס.

ס׳איז יום־טוב, יום־טוב — טאָג נאָך טאָג,
און די נשמה פון מיין יום־טוב־פרייד ביסטו,
דו האסט אין יום־טוב איינגעהילט מיין וואָך,
האָסט יום־טוב׳דיק געמאַכט דעם זייגער־שלאָג,
און ווי כ׳דערזע דיך, גיב איך פריידיק דיר אַ זאָג:
„אַ גוטן יום־טוב דיר, געליבטע דו!“

8.

גאַרנישט ווערט פאַרלוירן אויף גאָטס וועלט:
אַ וואָרט, אַ שאָרך, אַ קלאַנג, אַ קול;
און דיינע דראָבנע, זינגענדיקע טריט
וועלן בלייבן אייביק, אייביק, אייביק
אין דער אייביקער האַרמאָניע פון קולות, קלאַנגען, עכאָס.

דו וועסט מער שוין דאָ נישט זיין,
נישט דו און נישט דיין פרייד,
נאָר דיינע דראָבנע, זינגענדיקע טריט
און דאָס שאָרכן פון דיין זיידן קלייד
וועלן לעבן אין די שטיינער, אין דער קלאָרער לופט.

און אַ פאַרשפּעטיקטער שפּאַצירער אין דער שטילער נאַכט
וועט אַמאָל — ווען דו וועסט מער נישט זיין —
דערהערן הינטער זיך די דראָבנע, זינגענדיקע טריט
און דאָס שאָרכן פון דיין זיידן קלייד —
און אויפגיין וועט אין אים אַן אומבאַקאַנטע פרייד.

אינהאלט:

אונזער האָב און גוטס — 9
געבענטשט זאָלן ווערן — 10
פון אָדם'ן — 11
דו ביסט דאָ — 12-13
קרעאַטור — 14-16
כ'וועל דערוואַכן — 17
אין האַרבסט — 18-19
און אַז ס'איז נישט אמת — 20
די קליינע מימי — 21
פייער — 22-23
איך בין אומעטום — 24-25
מיין וועלט — 26
מיין חבר — 27
מיט אייך — 28-29
אין גראָז — 30
אומגעריכט — 31
חורבן — 32-33
ווי איך — 34
עס בעט די וועלט — 35
טשוואַנג טסע זאָגט — 36
וועלטן — 37
דו ליגנער דו — 38-39
צו דעם קליינעם מיידל — 40-41
קינדער — 42-43
פנים'ער און אויגן — 44-45
פאַרנאַכטן פון לעבן — 46-47
פילגרימען — 48

שפּיטאָלן און תפיסות — 49
אין רויך — 50-51
דאָס דאַמעלע אין טרויער — 52
ווערטער — 53
אויפגיין — 54
עכאָס — 55
זובער, זובער — 56-57
דאָס מיאוס׳ע מיידל — 58-59
שפּיל — 60-61
אָן אויגן, אָן רייד — 62
רו — 63
דער שפּרונג — 64
איינזינקער אַליין — 65
איך בין שטענדיק גרייט — 66
אין אַלע שטיבער — 67
אַ טויט אויפ׳ן קיניג — 68-69
אין די בערג — 70-71
מיין ברודער — דער בוים — 72
איך בין קיין שטילער נישט — 73
די טריט איבער מיר — 74
די שיפן וואָס וועלן קיינמאָל נישט קומען — 75
צו וועמען — 76-77
אומזיכטבאַרע פרינט — 78-79
מיטנאַכט — 80-81
שלאָף — 82
אַדעלאַ — 85-92

טעות-אויסבעסערונג:

אינ׳ם ליד „מיטנאַכט“ (ז. 80), דאַרף מען אין דער זעקסטער שורה פון ערשטן סטראָף, וואו עס שטייט „וואָס ס׳דאַרף צו זיי“ — לייענען „וואָס ס׳דאַרף צו זיין“.

אין דער צווייטער סטראָף פון דעמזעלביקן ליד דאַרף די זעקסטע שורה שטיין פאַר דער פינפטער:

„נאָר מיטאָמאָל האָב איך דערפילט איצט, אַז נישט זיכער איז דער הימל

און נישט זיכער איז דער באָדן,

אויף וועלכן איך און דורות פריער“ א. אַ. וו.